

Stjernen.

L. Ebbeson, Redaktør.

Alt Bladet vedkommende saalom: Indsendelser, Adressforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Order“, Post Note, Vant-Note eller i Registeret Brev.

For Penge her sendes i Løse Brev kan Udgifterne ikke være ansøelig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternavnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og fortræde for Abonnementspenge.

G. S. Christensen, Fremont, Neb.
R. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
G. E. Johnson, Minden, Neb.

Prenumeranter eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker i tide.

Lange har Bismarck og Onkel Sams Folk paa Samoa staet over for hinanden med Had i Sindet og med spændte Muffer i Armen. Bludselig indtraffer en uventet Begivenhed — en Indblanding fra en højere Magt, og de to „Verdensmagters“ Medstaber i det fremmede Land forsvinder som Røgen fra Rindene. Maaske den fælles Ulykke, som har ramt de to Lande midt i Trodens og Høflighedens Stand, kan skabe en forsonende Indsigelse, der kan lede til gladelige Resultater.

Hord Salisbury erklærede nylig i en Tale, at Tørrerne har til Hensigt at hænge ved, indtil de drives ud. Under den Plan stiller aabenbart et lunt Haab om, at den aldrende Gladstone muligvis ikke kan leve meget længere. Og naar Gladstone er død og borte, mener Tørrerne, saa faar de Liberale uden Hæmning, og da vil de gaa til Grund. De sidste Maanedes Begivenheder har ikke været fri for at hænpege paa en yngre Mand, som i paafaldende Tilfælde muligt kunde vise sig en værdig Efterfølger af „the grand old man“, dette er Charles Stewart Parnell.

Bladet „New York Herald“ fremkommer med det Forslag, at Forbundsregjeringen skulde bygge Soldaterhjem i Syden til Rebel-Veteranerne i Lyg med dem, der anlægges i Norden til Unionveteranernes Forsørgelse og Høfling. Denne Ide kan være velmentet, men er ikke praktisk. Et Forslag af denne Art vilde sikkert oplumpe Partisaanden og virke nedbrudende paa det gjenfaldige Venstreskab, der nu er i gladelig Ophæng mellem de to Landsdele, der ved den frøglige Borgerkrig blev adskilt af saa megen Had og Bitterhed. Kongressen kan heller ikke finde lovhemlet Myndighed til Bevillinger i slige Hensigter.

John Bright.

Det var en af vor Tids største og berømteste Engeltmand, som bar dette Navn. I over et halvt Aarhundrede har denne Storaand været en af Hovedfigurerne i den engelske Politik, og hans mange Fortjenester i Frihedens og Fremstridets Interesse har skabt ham et Navn og Eftermæle, der sikkerlig vil staa grønt i hans Landsmænds taknemlige Erindring, saalænge som det kraftige Folkeslag, han tilhørte, har et blivende Sted paa Jorden.

Vel kan det siges, at Bright i de senere Aar ikke fulgte Skridt med de forreste i det engelske Demokratis uimodstaaelige Fremmarsch. Til de fleste Mennesker fores konservatismen af den fremrykkede Alder, og Bright var ikke nogen Undtagelse. Derfor faar ogsaa hans Livs sidste Aar i en ingenlunde mild Modstrømning til den Tid, da han stod som Folkets store Høvding og Anfører. Dette uheldige Affnit af John Brights store og glimrende Livsildring kan naturligvis ikke aldeles forbigaaes, men det bør ikke laste nogen forvurkne Stygge over den Glans, der omgiver hans store Virksomhed for det engelske Folks politiske Ophøjelse. Han traadte ind i Politiken paa en Tid, da Folket aldeles ingen Del havde i Landets Styrelse. Den politiske og folkelige Frihed, som det engelske Folk nyder den Dag idag, skyldes for en meget stor Del John Brights utrættelige Virken, uovervindelige Modhæd og uforlignelige Veltalenhed.

Monopol i Selskabet.

Præsident Harrison udstedte sidste Uge en Kundgjørelse, hvori alle, som ikke har speciel Tilladelse fra de For. Staters Regjering, forbydes at drive Selskabet i Beringshavet ved Alaska Kyst. Der er ingen som har Regjeringens

„specielle Tilladelse“ undtagen Alaska Commercial Co., og det sit denne Rettighed af Kongressen for flere Aar tilbage. Altsaa bliver Præsidentens Proklamtion ensbetydende med at give nævnte Korporation et Monopol over Selskabet i Beringshavet.

Denne Uretfærdighed maaske man dog ikke skrive paa Præsident Harrison's Ansvar. Hvad hans Mening om Sagen er, skal være usagt; han havde intet Valg, thi Looven paalægger ham udtrykkeligt at advare alle, som ikke har Regjeringens fuldmagt, mod at sille i Beringshavet.

Men denne Sag har ogsaa en international Betydning. Det er slet og ret en Fornægtelse af de For. Staters Forsdring paa uindskrænket Herredømme over omstaaende Farvande, en Forsdring, som udgjør et af Punktene i det meget lussilte „Hillsforagsmaal“. Det er imidlertid noget, som indtil Dato ikke er blevet anerkjendt af nogen fremmed Magt, og manne heri Landet mene, at Forsdringen aldrig vil opnaa international Anerkjendelse. Endvidere er det skriftt i Minde, hvorledes de For. Stater for ca. 70 Aar siden, da Alaska var en russisk Besiddelse, bestred en lignende Forsdring fra Ruslands Side som den, det nu vil gjøre gjældende for sit eget Vedkommende. I Betragtning af disse Omstændigheder er det meget tvivlsomt at fremmede Landes Hæfter vil adlyde Harrisens Proklamtion; i modsat Fald bliver Regjeringen nødsaget til at anholde Overtræderne, noget der meget let kan fremkalde alvorlige internationale Forviklinger.

Den kanadiske Presse har allerede antydet, at Harrisens Forsbud ikke paa nogen Maade skal spærre Afgang til Beringshavet for Kanadas Hæfter.

Den 11te Folketælling.

Hvert 10de Aar foretages en Folketælling i de For. Stater, og for den forestaaende Optælling til næste Aar har Præsidenten paabegyndt de nødvendige Forberedelser.

Den sidste Censur befandt sig at være altfor vidtløftig i dens Plan, hvorfor den ogsaa i mange Henseender blev ganske utværet, og dens Afslutning havde nær aldrig faaet nogen Ende. Derfor har Kongressen denne Gang reduceret Antallet af de Emner, over hvilke Undersøgning skal indhentes, til 190, og man mener saa, at der ikke skal gaa mere end to Aar, efter at Optællingen er foretaget, inden Folk og Land kan blive bekendt med Udfaldet.

Kurra for Oklahoma.

Præsidenten har erklæret Oklahoma-Distriktet for aabnet, og efter den 22de April kan der forventes en Tilstrømning af Folk til „det forjættede Land“ saa stor, at det mindre end to mill. Acres stort Landomraade i Løbet af ganske kort

Tid vil være optaget. I flere Maaneder har en Hær af Mennesker ligget lejret ved Grænserne i Forventning om Præsidentens Tilladelse til at gaa ind og tage Landet i Besiddelse. Inden Aarets Udgang vil uden Tvivl enhver Acre af det Omraade være optaget.

Den for Settling aabnede Landstrækning er en lille Part af et Omraade, der oprindeligt omfattede 13 mill. Acres, og i sin Tid blev overdraget de For. Stater, af Creek og Seminole-Indianerne. Den Del, der bærer Navnet Oklahoma, har Cimarronfloden til Nordgrænse og Canadianfloden paa Sydlig Side, og begrænses til Ost og Vest respektivt af Pawnee og Arapahoe-Reservationerne. I de sidste 8 Aar har der raset en næsten usbrudt Kamp om at komme i Besiddelse af dette Territorium. „Oklahoma Payne“ og hans Følgesvende gjorde det første Angreb i 1880, 5 Aar senere stete et lignende Fald under Kapt. Couch. Ved begge Følgesvende blev Overtræderne jaget ud af Soldaterne, og det har stede været nødvendigt at holde en Militærstyrke i Beredskab for at holde de boomers i Ase.

Oklomas Nabning er kun Begyndelsen til en Bevægelse, hvis endelige Udfald bliver Tilgængeliggjørelsen af ca. 23 mill. Acres af frugtbart Land. Paa kommende Krongres vil der blive optaget et kraftigt Tryk med dette Maal for Døe. Imidlertid skal vi ikke raade nogen til at vove sig derved for nærværende, da der til de fleste „Claims“ er flere end en Ulykshændelse, og Gjeldensretten vil muligvis i flere Tilfælde blive afgjort med Revolutionen og Bowie-Kniven som Magter.

For. Staters og Tybflands Flaader.

I Anledning af Konflikt mellem de For. Stater og Tybfland over Samoa-Derne, der imidlertid nu synes at være paa god Vej til at udsjænes, er det af Interesse at sammenligne de amerikanske og tybflandske Flaader. En saadan Sammenligning vil lægge for Dagen, at sidst nævnte er den amerikanske langt overlegen. Unionen har efter Krigen mellem Nord- og Sydstatene i høj Grad forsonet dens Flaade, ja saa meget, at en lille Stat som Chili i Sydamerika kunde under dens Krig med Peru og Bolivia bristigt afsjæne enhver Indblanding fra Unionen, ja vovede endog at true med et Bombardement af de amerikanske Havnesteder. I de sidste to, tre Aar har man begyndt at gjenoprette Flaaden. Nogle Pantferfartøjer ere byggede, og paa Budgettet for 1889—90, som fremskodes for Kongressen, forlanges en Bevilling paa \$450,000 til en ny Dynamitkrydser og 1½ Mill. Doll. til en Monitor, som skal holde 3,500 Tons. Ifølge „Almanach de Gotha“ har de For. Stater for nærværende 18 Pantferfartøjer med tilfammen 46 Kanoner. Desuden have 2 Torpedofartøjer, 37 Pro-

pedampere, 2 Hjulampere og 16 Sejlskibe. Marineforretter tæller 76 Officerer og 1939 Mand.

Sammenlignet hermed talte den tybflandske Flaade den 1ste April, 1888 — ifølge „Statistisches Jahrbuch für das deutsche Reich“ — 79 Dragskibe med 557 Kanoner og en Besætning af 16,995 Mand. Deriblandt findes 13 Pantferfartøjer med 143 Kanoner, 14 Pantferfartøjer med 17 Kanoner, 8 Krydserfregatter med 122 Kanoner, 10 Krydserkorvetter med 26 Kanoner, 5 Kanonbaade osv. Officerskorpset bestaar af en Chef for Admiralitet, 7 Admiraler, 527 Marineofficerer, 34 Officerer ved Søbataljonen, 21 Torpedobaadofficerer, ialt 530 Officerer og Bestillingsmand med Officerang. Af dette fremgaar at Krigsfartøjerets Antal, Armering og Besætning er de For. Staters langt overlegen.

Naar Tiden drejer sig om Samoa, har Unionen dog ubetinget den Fordel, at den har et større Antal Krigsskibe stationerede i Stillehavet end Tybfland har, og kan ogsaa i forholdsvist kort Tid i paakommende Tilfælde samle en Eskadre der.

Sukkerdyrkning i Nebraska.

Da Statens lovg. Forsamling nu har vedtaget Looven om Tilvirkningspræmien paa Sukker, kan det med Rimelighed antages, at Dyrtningen af Sukkerroer vil tage et hurtigt Opdrag i Nebraska. De Roer, som blev aet i fjor ved Grand Island, viste sig ved foretaget kemisk Analyse at indeholde 16 pCt. Sukkerstoff. Det for Dyrtningen af denne Rodart egnede Omraade er slet ikke lille, men ganske vist tilstrækkeligt til at producere mere end Statens eget Sukkerforbrug.

Den af Looven fastsatte Præmie, der er 1 Cent pr. Pund, gjælder saavel Sørgum som Sukkerroer, men det er neppe sandsynligt, at Dyrtningen af sørgum nævnte Sukkerroer vil føre til stort, da det ved Forsøg er blevet godgjort, at Sørgum ikke trives fuldt ud tilfredsstillende nord for Kansaslinjen.

I de Egne af Nebraska, hvor Jordbunden særlig egner sig for Sukkerroedyrkning, har Landmændene nu en tilstrækkelig Opmuntring til at staa sig til denne Industri efter en mere omfattende Maalestok, og der synes ikke at ville blive noget i Vejen for, at Nebraska med Tiden skal kunne anse Sukkerroedyrtningen som en lønnende Gren af Landbruget.

Et talende Lokomotiv.

Edison har tilfammen med Thomas Lowry i Minneapolis taget Patent paa et Apparat, der paa en højst original Maade skal træde i Stedet for Lokomotivets Dampkøbe. Herefter skal Damphesten ikke længer give fra sig den svesrende, svingende Lyd, som udgjør nær-

vise Personers Fortvilelse — nej, det skal tale, rigtig nok en daanende Stemme, imod hvilken den berømte Stentors maaske vilde synes spæd. Linsguagrafen bliver Navnet paa det nye Apparat, der bestaar af nogle Rør, Traade, indsludte Jonogramer, et Klaviatur og et større trompeliggende Rør. Naar Lokomotivet nærmer sig en Tunnel, udraaber Apparatet med dundrende Stemme Ordet „Tunnel“, og det saa kraftigt, at ikke alene Togpersonalet, men endog saa familige Passagerer paa Toget og Personer i en temmelig lang Afstand paa Egnen, høre det. Stal Bremserne anvendes, frembudner Apparatet paa samme Maade Ordet „Bremseving“ — kort sagt: de hidtil brugte Signaler, der ere ligesaa mislydende som udbledende, erhaftes af Ord, begribelige for alle. Og endnu en god Ting: naar Toget nærmer sig en Station, udraabes dennes Naavn med en Kraft, der ikke faar til noget dødeligt Taleorgans Esterlignelse.

Worecker, Maschafabrikts.

Den 25de Marts, 1889.

Til „Stjernen“.

Hr. Redaktør Ebbeson, tillad mig at sige et Par Ord i Sagen mellem „Stjernen“ og dets Korrespondent i St. Paul, Hr. Paul Andersen.

Hr. Paul Andersen var misforstået med den Plads, som hans Korrespondanser fik i „Stjernen“; dette forsoner imidlertid mig at være aldeles ubegrundet. Enhver, som havde gode Dine, kunde saameglerne se Hr. Andersens St. Paul Nyheder, uden at han behøvede at tage Brillen paa; men Hr. Andersen strev formodentlig i den Tro, at alt, hvad han leverede til „Stjernen“, havde var det bedste og i Særdeleshed for Bladet uundværligt. Dette turde maaske dog være en fejl Tro og en forkert Opfattelse af Sagen.

Og naar Hr. Andersen lod sig forstaa med, at Nyhederne fra St. Paul jo godt kunde ophøre med dette No. af „Stjernen“, hvori han yrede sin Utilfredsighed med Redaktøren, saa var det rimeligvis ogsaa i den Tanke, at naar Hr. Paul Andersen holdt op med at yde sit Bidrag til Bladet, kunde dette ikke eristere mere. Dette vil Hr. Andersen maaske alligevel finde ud, ogsaa var forkert. Jeg tror forøvrigt, at „Stjernen“ vil være den samme, enten Hr. Andersen skriver Korrespondanser til den eller ikke. Jeg for min Del har aldeles ikke betragtet Hr. Paul Andersens Korrespondanser og St. Paul Nyheder for bedre eller mere fremtrædende, end Korrespondanser og Nyheder fra andre Steder, og hvis Hr. Andersens Produkt nu ikke var bedre end nogen andens, hvad mon saa Grundten er til, et det skulde have en mere fremtrædende Plads i Bladet end andres? det maatte jo være et puertist Forlangende. Ifølge Sagens Natur kan jeg for min Del slet ikke indse, at Redaktøren har nogen Skyld i det Brud, som er kommen mellem ham og Paul Andersen, men at

Festen derimod ligger hos Hr. Paul Andersen selv, som havde faaet den Tanke, at hans Indsendelser blev tilbedt altsammen i Plads i Bladet, og ved Tilfældet givelsen af sin Misforståelse dermed ogsaa maaske haabende, at Redaktøren derfor skulde give hans Indsendelser en mere værdig Plads i Bladet. Nej, den gjættede ikke. Hvad Romanerne angaar, som medfølger Bladet hver Gang, det udtømmes, saa vilde jeg nødig for min Del miste noget deraf eller have dem aldeles udelukket fra Bladet. Saa lad heller St. Paul Nyhederne gaa! At nogen skriver i et Blad uden at vedføje sit Navn, kan jeg imidlertid ikke billige.

Maaske det kunde have været mere heldigt, at „Stjernen“s Redaktør og hans St. Paul Korrespondent selv havde jaet net denne Sag uden nogens Mellemkomst; men da jeg ser, flere har optaet ianledning af Sagen, saa taente jeg ogsaa at sige et Par Ord desangaaende, uden dog derved at haabe, at jeg med disse Ord skulde fremstaae en Avisforretning.

Erhøbdigt
J. K. J. Foged.

Nyt Firma!

Jensen & Lang har fra 1ste Marts aabnet en velassorteret

Fjernvare- & Groceriforretning i Farwell, Howard Co., Neb.

Alt til ovennævnte Forretning henhørende kan faaes i vor Butik til Dagens billigste Priser.

Vore ærede Landsmænd anmodes venligt om at afsætte os et Besøg. Vi vil garantere dem en reel Behandling.

Alle Slags Blikvareer fabrikteres efter Bestilling og Reparationer af samme udføres til billige Priser.

Erh.
Jensen & Lang.

Dansk-Norsk Boghandel.

J. L. Kelling & Co.,
369 Milwaukee Avenue,
Chicago, Ill.

anbefaler sit betydelige Lager af danske, norske og svenske Bøger i alle Literaturens Grene — Katalog sendes frit paa Forlangende. Det største Udvvalg i Amerika af Bøger, passende for Biblioteker og Bøseforeninger.

3 Partier høj Rabet.
J. L. Kelling & Co.,
369 Milwaukee Ave., Chicago, Ill.

SVENSKA BIBEL.

The First and Only SWEDISH BIBLE Published in America. More Elegantly Illustrated than any imported Swedish Bible, and priced less than one-half.

AGENTS WANTED
Address A. J. HOLMAN & CO., Philadelphia, Pa.

„Som du seer.“

„Og hvad rejser du derover efter?“

„Efter det, jeg ikke har kunnet finde i Europa.“

„Naa! ... Havde du det da ikke ret godt derhjemme?“

„Er du bange for, at jeg skal genere dig derovre? Paa Amerikas Jord er der vist Plads nok til mig og til mange flere!“

„Om! Ja ... men der er ikke mere Plads her ombord; hele Mellemøstet er optaget. Jeg havde selv meget ondt ved at faa mig anbragt i Nærheden af Walthers og Gretchen. Jeg skal sige dig, jeg var nødt til at indstallere mig tæt ved dem for at gaa dem til Haande med et og andet.“

„Du skal ikke være bange,“ svarede Mar, „jeg skal nok finde en Plads ... Na, der er Kaptajnen, ham skal jeg tale med!“

„Ja, der kommer du vist tidsnok! Du kan tro, jeg kender Sømandene...“

„Saa? Ja, men ham her kender du jeg!“

Han nærmede sig Kaptajnen, der sad paa en Bænk, og gav ham et Brev. Sømanden løb det igennem, rakte derefter den unge Mand Haanden og tog ham med sig ned i sin Kabyt. Ludolph blev staaende paa Dækket med gæbende Mund og stirrende Blik, misundelig over at se den lille Mar forsvinde ad den Trappe, der var spærret for anden Klasse's Passagerer.

Om Aftenen befandt Gretchen og hendes Føder sig paa Dækket. Strømmen førte nu hurtigt „Ceres“ afsted med mellem Scheldeflodens lave Bredder.

„Kom her hen, Gretchen,“ sagde den gamle, „betragt disse Engle og Kreaturerne, der græsser derinde; det ser ud, som det var dem, der veg tilbage og os der holdt stille. Ja ... saadan hafter Livet jo bort uden om os ... som Floden munder ud i Havet, munder vor korte Tilværelse ud i Evigheden...“

„Ja, jeg kommer uwillkaarlig til at tænke paa den lille Eng derhjemme, nedenfor Bakken...“

Hun standsede pludselig, thi han havde uventede Fremtræden her havde fremkaldt disse Tænder, stod foran dem. Mar havde ikke opfattet Gretchens Ord, men da hun tan, henvendte han sig til hendes Fader og sagde med dampet Stemme:

„Hr. Walthers! Kaptajnen har ladet Deres og Deres Fruens Datters Bagage bringe ind i en Separatkabyt agterude tæt ved hans egen. Der vil De vistnok finde dem bedre end paa Mellemøstet, hvor der er saamange Mennesker...“

Fader og Datter betragtede overrastede hinanden.

„Men,“ begyndte Walthers, „Kaptajnen ved maaske ikke, at jeg umuligt kan betale for en Separatkabyt...“

„Ja, hvad bryder han sig om det! Han regierer jo her, og naar han vil være galant, saa kan De ikke godt afvise det ... og desuden, Omhygningen er foretaget, og jeg er rykket ind i Deres gamle Kvarter, saa De er altsaa affaaaret fra at komme tilbage dertil!“

„Jeg takker Dem paa mine egne og særlig paa min Datters Vegne, og jeg modtager Deres Tilbud ... men tun paa en Betingelse ...“ Gretchen fjernede sig lidt, da hun mærkede, at Faderen sænkede Stemmen ved disse Ord ... „nemlig paa den Betingelse, at jeg ikke senere faar Anledning til at angre det ... De forstaaer mig jo nok, Hr. Mar, og jeg tror, De er en Mand af Gode ... her er en Landmand ombord, som er lidt vel ivrig i at tilbyde os sin Tjeneste, og som jeg vilde være glad ved at faa noget mere paa Afstand, men jeg vil jo rigtig nok nødig kjøbes fri fra ham for at blive afhængig af en Uden! ... Ja, dersom jeg var ene, saa vilde jeg slet ikke have Betænkning ved at modtage Deres venlige Tilbud, men...“

„De kan være ganske rolig,“ sagde Mar, „det er Kaptajnen, der af Magtfuldkommenhed tilstaaer Dem denne Kabyt, hvor De vil kunne have det for Dem selv.“

Han trykkede den gamle Haand og fjernede sig saa. Walthers var kommen lidt ud af Ligevægt ved alle disse Begivenheder paa Rejsens første Dag. Ludolph var bleven forstemt og mismodig over dette for ham usædvanlige Arrangement. Skulde da virkelig den lille Landsby pige paa en Gang være kommen saa højt tilvejs, at han ikke mere som for turde nærme sig til hende? Saa brast jo de skønne Illusioner, saa var jo denne Rejse, han havde bestemt sig til i det svage Haab at kunne være Walthers til Nytte og hans Datter til Begag, forfæjlet og spildt. Mens han tænkte frem og tilbage over dette, stod Walthers og Gretchen og betragtede den nedgaaende Sol, de vaskende Skygger og Roget inde paa Markerne. Lidt efter lidt blev det stille i Naturen; hist og her glimtede en Stjerne ned mellem Striber af dunkle Skyer. Endnu en halv Time sidt gled „Ceres“, fort af en let Aftenbrise, langsomt gennem Flodens dybe Bænde; saa begyndte det at blæse; forude fra høstes en lydelig Skulpen, og Skibet fik med det Samme en stærkere gungende Bevægelse, idet Sejlene fyldtes, og Valskærterne brødtes mod dets Planter. Jorden indhulledes i mørke Skygger og tabte sig mer og mer i Ratten. „Ceres“ var naaet udenfor Scheldeflodens Munding og fortsatte nu sin Vej hen over det brusende Hav.